

Sygn. akt I Cz 76/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO <i>Iwona Lipko</i>
Sędziowie:	<i>Elżbieta Koszeł, Arkadiusz Mrowiec /spr./</i>

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 r. w Zamościu

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku *Bank (...) SA w W.*

z udziałem *S. S. i M. S.*

na skutek zażalenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zamościu D. K.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Zamościu

z dnia 13 stycznia 2016 r. sygn. akt I Co 1939/15

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Zamościu uchylił w trybie art. 759 § 2 kpc czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zamościu D. K. – postanowienie z dnia 30.11.2015 r , o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1189/11 i zlecił ponowne ustalenie kosztów.

Sąd podniósł, iż Komornik nie wyjaśnił, aby opłata została naliczona z uwzględnieniem wysokości kwoty rzeczywiście wyegzekwowanej, zgodnie z art. 49 ust 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Brak było również podstaw prawnych do naliczenia przez Komornika podatku VAT, jako że opłaty egzekucyjne zostały określone w ustawie jako maksymalne. Podatek VAT nie może być więc do opłat doliczany.

W zażaleniu Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zamościu D. K. zarzucił naruszenie art. 43 i 49 ust 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz przepisy o podatku od towarów i usług. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie podlega oddaleniu.

Zasadnie Sąd I instancji trafnie uznał, iż w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji określone zostały maksymalne stawki opłat egzekucyjnych. Brak tym samym ustawowego uregulowania, które upoważniałby organ egzekucyjny do ich podwyższenia o podatek VAT.

Sąd zwraca uwagę, iż w procedurze cywilnej istnieją przepisy, które wprost zobowiązują do doliczenia kwoty podatku VAT do ustalonej opłaty. Ma to miejsce w przypadku stosowania § 4 ust 3 rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.: w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu i w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. (Dz.U.2015.1805). Zgodnie z tymi normami opłatę, o której mowa w ust. 1, podwyższa się o kwotę podatku od towarów i usług, wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług. Potwierdza to tezę, opartą na wykładni systemowej, iż tego rodzaju praktyka musi mieć swoje umocowanie w przepisach szczególnych, które określają wprost wysokość wynagrodzenia z uwzględnieniem podatku VAT. Ustawa o Komornikach sądowych i egzekucji przepisów takich nie zawiera, brak podstaw do stosowania analogii bądź wykładni rozszerzającej.

Na marginesie zwrócić należy uwagę, że uznanie komornika za płatnika podatku VAT ma obecnie źródło w nowej interpretacji ogólnej Ministra Finansów z 9 czerwca 2015 r., uznającej, że komornicy powinni zostać uznani za podatników VAT w zakresie wykonywanych czynności egzekucyjnych. Jednocześnie, jak zwrócił uwagę Sąd I instancji, Ministerstwo Finansów opracowało biuletyn, w którym wyjaśniło zasady obliczania podatku VAT w postępowaniu egzekucyjnym- www.finanse.mf.gov.pl/pl/, w którym wskazano, że podatek VAT mieści się w opłacie egzekucyjnej i nie może być do niej doliczany. Sąd powszechny nie jest natomiast organem uprawnionym do ustalania, czy komornik jest płatnikiem podatku VAT i czy prawidłowo podatek naliczył i odprowadził. Należy to do sądów administracyjnych i ewentualnie Trybunału Konstytucyjnego. Ocenie Sądu podlegała wyłącznie prawidłowość ustalenia samej opłaty egzekucyjnej, której maksymalna wysokość określona jest przepisami ustawy o Komornikach sądowych i egzekucji. Wobec braku podstawy prawnej, o czym wyżej, kwestii podatkowych sąd cywilny nie bada. Tym samym niezasadny jest formułowany w zażaleniu zarzut naruszenia przez Sąd przepisów podatkowych.

Zauważyć należy, iż na niejasność wykładni i potrzebę uregulowania ustawowego w/w kwestii zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 15 grudnia 2015 r uchylając w całości zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Komorniczej nr 1460 z 15 września 2015 r i przekazując sprawę do ponownego rozpatrzenia. Uchwała zawierała stanowisko, że podatek 23 proc. VAT należy zaliczyć do opłat egzekucyjnych. W motywach orzeczenia zaznaczono, iż niezgodna z intencją ustawodawcy jest sytuacja, w której obywatele zostali obarczeni dodatkowymi opłatami, co może skutkować nawet tym, iż przy określonej wysokości egzekwowanego świadczenia, w wyniku skutecznej egzekucji wierzyciel może nie otrzymać żadnej należności.

Z tych względów, na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 397 § 2 kpc w zw z art. 13 § 2 kpc. Sąd orzekł, jak w postanowieniu.